

putamine Punici aut rosas siccas adiecto melle decoquitur. Valet quoque ad nomas quæ in gangranam euaserunt, similiter versusurpata, aut etiã adiuncta maris aqua. Ad pustulas autem, herpetas, erysipelata & pernio-nes, quo antè dictum est modo. Caterùm contra mammas grumoso lacte turgentes nimiùmque distentas, decocta in aqua marina & imposta auxiliatur.

De Phasiolo. CAP. CXXX.

PHASIOLVS flatulentus est, flatúsque ciet, & agrè concoquitur. Quòd si viridis coquatur, in cibo aluum emollit, & ad vomitiones ciendas idoneus est.

De Eruo. CAP. CXXXI.

ERVVM, exiguus est frutex omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, in siliquis parua gerens semina, è quibus farina fit eruina dicta: quæ quidem ad medendi vsus est accommodata. Eruum porrò capiti onerosum est, aluumque turbat, si comestum fuerit, & sanguinem quoque cum vrina ducit. Boes autem saginat, si elixum apponatur. Parandæ verò eruinae farinae ratio hæc est: huberiora candidaque grana deligito, & aqua permiscendo respergito: ac ubi sufficienter combibere fueris, tum demum torreto, dum cortex disrumpatur: postea molita & tenui cribro pollinario creta reposito.

Huiusmodi

Huiusmodi farina bonam prestat aluum, vrinam ciet, ac meliorem colorem cuti conciliat. Quod si in cibo potuue largius assumpta fuerit, sanguinem cum torminibus per aluum & vesicam educit. Ulcera cum melle purgat: lentigines, solares maculas, ac nauos etiã toto corpore emendat: nomas, carcinomata & gangranas serpere non patitur. Quin & mammaram duritias emollit, ac ferina vlcera, carbunculos & fauos emarginat. Cum vino autem subacta & imposta, canum, hominum viperarumque moribus medetur. Vrina quoque difficultates, tormina & tenesmos ex aceto mitigat. Conuenit & iis qui alimentum ex cibo non sentiunt, tosta & ad nucis magnitudinem cum melle sumpta. Caterum erui decocti aqua, perniones & in vniuerso corpore pruritus fouendo sanat.

De Lupino. CAP. CXXXII.

LUPINVS satius notus est: cuius farina cum melle delincta, aut ex aceto pota, lumbricos enecat. Ipsi quoque lupini macerati, ita tamen vt minimè suam deposuerint amaritudinem, eadem in cibo efficiunt. Sed & eorum decoctum, eadem prestat. Cum ruta verò ac pipere potum, lienosis prodest. Eodem ipso gangranas, fera vlcera, incipientem scabiem, alphos, maculas, pa-

O. iij.

pularum ac pituitæ eruptiones & vlcera capitis manantia fouere vtile. *Quin* & illud ipsum menses ac partus detrahit, cum myrrha & melle subditum. Purgat verò farina eutem, liuorésque emendat, & inflammationes sedat cum polenta & aqua. Ex aceto autem, coxendicum cruciatus lenit. Panos verò ac strumas in aceto decocta & imposta loco mouet, atque carbunculos circumquaque rumpit. Ipsi quoque lupini aqua cœlesti decocti, dum in cremorem lenteſcant, faciem abstergunt: & cum chamæleonis nigri radice cœcti, pecorum scabiem sanant, si modò illa repente decocto abluantur. Porro radix in aqua decocta & epota, vrinas pellit. Lupini verò ipsi edulcati, si triti ex aceto bibantur, stomachi fastidium leuant, & cibi auiditatem faciunt.

De Lupino syluestri. CAP. CXXXIII.

Est & syluestris lupinus satiuo similis, sed omni modo minor: qui quidem quæ satiuus eadem præstat.

De Rapo. CAP. CXXXIIII.

ELIX A Rapi radix alit, inflationes parit, Elaxam ac præhumidam carnem gignit, Venerémque stimulat. Ipsi verò decocto podagræ perniõesque fouentur. Sed & ipsa trita & imposta, prodest. Quòd si excarnata radice, rosaceum ceratum intra ipsam feruenti

feruenti cinere liquefiat, remedium fiet ad
 vlceratos perniones efficax. At verò cymæ
 manduntur elixæ, & vrinam cient. Semen
 tæriacis & antidoris quæ dolorem leuant
 idoneum est. Potum idem contra lethalia
 medicamenta salutare est, ac Venerem quo-
 que concitat. Cæterùm muria conditum
 rapum in cibo sumptum, minus quidem a-
 limenti sufficit, attamen appetentiam resti-
 tuit.

De Rapo syluestri. CAP. CXXXV.

Syluestre rapum in aruis nascitur, frutex
 cubitali altitudine, ramosus, in cacumine
 læuis, foliis quoque læuibus, radice digitali
 crassitudine, aut etiam maiore. Fructum ve-
 rò gerit in siliquis calyculatis. Apertis au-
 tem fructus inuolucris, intus alia spectatur
 siliqua capitis specie: qua quidem paruula
 semina nigra continentur, quæ tamen fra-
 cta intrinsecus alba conspiciuntur. Cæte-
 rùm admiscetur in smegmata, quibus ad
 detergendam cutem in facie reliquòque
 corpore vtuntur: quæ quidem ex lupino-
 rum, tritici, lolij aut erui farina fiunt.

De Buniade. CAP. CXXXVI.

BVNIADIS quoque radix elixa flatus
 bgignit, minùs verò nutrit. Semen ipsius
 præbbitum, venena reddit inefficacia: ob
 id etiam in antidotos additur. Sed & huius
 O. iiij.

radix, muria conditur.

De Raphano, seu radice.

CAP. CXXXVII.

RADICULA quoque ipsa flatus gignit & excalfacit: ori quidem grata, at stomacho minimè commoda: ructus præterea mouet, atque vrinas ciet: aluum quoque bonam facit, si quis ipsam summo cibo sumperit, quippe quæ tum distributionem magis adiuuet: præsumpta verò, cibum suspendit, quare & ante cibum vomituris conuenit: quin & sensuum aciem excitat. Elixæ verò si sumatur, valet ad eos qui tussi diuturna infestantur, quique crassiores succos in pectore cumulant. At cortex ipsius ex aceto mulso sumptus, vomitiones potentiùs mouet, hydropicis accommodatus: impositus etiamnum, lienosis est utilis. Cum melle verò, nomas fistit, & sub oculis sugillata tollit. Auxiliatur & à vipera commorsis, necnon & alopecias densat, atque lentigines cum loliacea farina exterit. Est & auxilio tam cibo quàm potu iis qui à fungis strangulantur, menstruaque pellit. Semen vomitiones excitat, vrinas euicit, & lienem ex aceto potum extenuat. Decoctum anginosi cum aceto mulso calente gargarizatu prodest, & contra cerastæ morsum ex vino potum auxiliatur. Cæterùm ex aceto illitum, gangrænas

gangrænas etiam valenter emarginat.

De Radicula syluestri.

CAP. CXXXVIII.

Radicula syluestris, quam Romani armoraciam vocant, folia habet fatiuae similia, sed que ad lampfanam propius accedant. Radix est gracilis, longa, subacris. Porro tam folia quam radix, olerum vice decoquantur. Excalfacit autem, urinam ciet, æstuosaque est.

De Sifere. CAP. CXXXIX.

SISER vulgo cognitum: cuius radix elixa, Sori grata est & stomacho utilis: urinam ciet & appetentiam inuitat.

De Lapathis, siue rumice. CAP. CXL.

EST è Lapathi generibus quoddam, quod oxylapathum vocant, in palustribus nascens, durum ac summis foliorum partibus aliquantulum acuminatum. Alterum verò hortense, priori dissimile. Tertium genus est syluestre, paruum, plantagini proximum, molle & humile. Est & quartum, quod nonnulli oxalidem, alij anaxyrida aut lapathum appellant: cuius folia syluestri & exiguo lapatho similia, caulis minimè grandis, semen acutum, rubens, acre, in caule & agnatis appendicibus emicans. Omnium porro decocto olere alius emollitur. Crudum verò illitum, meliceridas addito rosaceo aut croco

discutit. At syluestris lapathi, oxylapathi & oxalidis semen, ex aqua aut vino utiliter bibitur contra dysenterias, cœliacorum affectus, stomachi fastidium, & scorpionis ictum. Quòd si quis in potu præsumperit, nihil incommodi ex illius ictu percipiet. Radices autem ex aceto coctæ, aut etiamnum crudæ impositæ, lepras, impetigines & scabrosos vngues curant: sed antè locus nitro aut aceto in sole perfricandus est. *Quin* & earum decoctum, pruritus corporis sedat, vice fots affusum, aut in solia balnearum additum. Aurium quoque dolorem leniunt, itémque dentium, si in vino coctæ colluantur. Strumas etiam parotidâsque similiter coctæ in vino & impositæ discutunt: aceto verò decoctæ, lienem extenuant. *Quin* & ad strumas nonnulli radicibus vinculo ex ceruice suspensis amuleti instar vtuntur. Sistunt & fluxum muliebrem tritæ atque subditæ. Cum vino autem decoctæ ac bibitæ, regio morbo laborantes persanant, calculos vesicæ comminuunt, mēstrua cient, & à scorpione ictis auxiliantur.

De Hippolapatho. CAP. CXLI.

Hippolapathum olus est magnum, in paludibus nascens. Eisdem autem vires habet, quas antè dicta lapathi genera.

De